

דברי רבי הראשונים

המעולה ונבון רבי שם טוב יא

הבשר הספר החכר והראשונה השילב כלל סיקון כלל . והשפחה צחיקן גרידה
 הדבק לצד אצל עכ"ז נראה לי כי ספר כזה הנעשה נחלית השלימות והישי
 ראוי להקטן אליה רביע וחף שלא נחלל בהבט' מה שכתב האגור בשנים
 ראוי לחוש אליו לכתחלה . גם כלע"ז כי מניח ז"ל (שנת דף קיד) מים וסוף
 בנם היו עומדים כבאר כי יש קלה דבוקים אפי' טהור צלוח אל עלמה וסרי
 קלה לורה האות כמו אם מדבק רגל הקיץ . לרובי לומר שאם מדבק ראש האומני
 של השלימות ועליו או יוד הפיא שדבק לעתה הרי נשאר החלק שנפדים קתום מכל
 לדדיו ולרתי צלוח' לא היה כן שא"כ הרי סן בנם כמו המים והקוין וא"כ נראה
 כי כל אות שהשילב שלה סתו ומכל לדדיו שראוי להקנה כיון ששפחה לורה ממה שהיא
 צלוח' בדעה המלך תקון צלוח הקיץ שדבק הרגל בבב כי צ' הטשאי' שום וע"פ
 דבריו ראוי לדון לכתחלה וראוי להקנה ולא צבירה לצד כי אם על הדך
 שהזכרתי לעולה צמים רולה לומר צבירה קלה מהאוח צלוחן שלא יסאר
 שמה עליה וכתיבה אחר כך . גם יוד האלף אם כדקה כלה וראוי שפסקה
 לרתי' ולר"ך תיקון אצל אם התג הדבוק צל"ף נחפשו ועשו וא"כ דק כראוי
 ליופי הכתיבה אם נשאר הפרט כראה ע"ן צכ' כלום . ואין לר"ך שום סיקון
 וכ"ז לר"ך ע"ן וטעיות ע"ן כשאורם על כל מאורים הנא"ר ללחך ולר"ך יא"ר ע"כ
 במאור הורה וקרטו ירים צבילה משיח' או הפקח' ע"י עור' העם הסוכ"י בשך
 מה' יראו אורי' וכבר ה' עלי' ירח אמן קטן והלמוד' לוי כמותר יעקב ו' חז"י מרי
 טופס כחז החכם השלם היר יעקב ו' חז"י י"א :

עתיך

ועשה החכם השלם הרי אצרה י"א כל הכתיב לעולה על ידי רבי
 לוי י"א הוא אמת ולי' צע"י צ"י שום פקפוק והפקק הזה כפל
 בעלנו צינים כראשונה צהיית נקהל קדוש קאמורא אשר ראית השוכה הרה"ש
 (כלל ג' דין עו) והקטנו צעלי הוראה כי אין לעמוד כל המ"ם אלא ר'
 כשימוחק קלחה עד שלא יסאר צה לורה ויתקנה בכתיבה כראוי חה פשוט אללי
 שאלתי על שלום חורחך ושלום ביתך י"ו ושומעתי כי צלו עליכם ייקרך
 של אהבה צמוליים ועמה כבר רופא כל צמר שלה רפואה לכל החלופיך צדך
 רחומיך דיהבך לן וכו' ולמען חקדו גב"ל ויאירי חה שלום חורחך ככפ"ס
 החכמה וככפ"ס חלחון צירחך אחרך ומר ונאחז יעקב בן חני' . הרה"ש וע"פ
 וקוין צבולמות הוא ערבה ומה מחוק לחי עם כי יש וקוס להקל מהעשמי
 שכתב ומדברי צעל קריה ספר והצומים ז"ל . עד כאן לשון פקקס . חה העתק
 השוכהם בלדס היא הנוחלה ראיית עגלה עפה וכו' ועוד צלוחי ח"י ל"י
 חז"י כמותר יעקב ו' חז"י קודרס אחרך שחבר החכם השלם כה"י אצרה
 לרפתי הצא מיד צראש הדך כדי לצעל דברי חוספתי לרבר . ועלך לחבר
 צקים דברי הרה"ש . לפני השקרים והקב"ים . צלוחי מהעסקים החמודים
 מוהב וצ פריכים .

אל

אצרהם לומר אלי"ם עורך בצור וא"י מלחמה מלחמה של חורס צבל
 אשר חמה עושה כפעם בפעם ללכה לקראת כל אשר ידבר דבר צב"ס
 י"י חה אשר לורה להטי' אורי אונה לשואלי כפי דעתו . ותקוס צמד לילה
 צקול העולה . ושומא מועלל לחבר קנדרס הורס ומגלה עצמלה לערחה עירך
 דברי החשונה הרה"ש חף כי לפי האונה אחר הניון חך הולך סצ"י וקדו
 לעגולה . ולא טעו אפילו צבולי ועי"ה . וגם עמה ככה ע"ן אצ הנו
 לקול הנון ומייד העירוחי ולא חמה לא שפחה צחתי וכבר יילדות והשפחה
 הנאחזי . צלוחי צחורחי קר הלס וי"ר כלל כלל לצי צקרי' חלס קר
 חנף . יגע ירא אלי"ם ויעק ואחה השיצוחי לימי נעורי שומא שוחחי כאשר
 יחלום הרעב והנה אוכל והקין וריקה כפשו . וא"י צחומי הלכתי ולא היט
 דברי ראשון צלוחי ונפא דעודח הכי הוה היר עם טוצ קאלא הורחם צא
 הנה ושאל ח"י על הדין הזה ומ"י נפשי שחמתי לו מה לך לשאל ח"י
 על הדבר הזה והנה עורך החכם השלם כס"י אצרה לרפתי י"א אם כבר פסק
 הוא הדין עה אוכל לומר . ורבי עם טוצ השיב אלי ע"ן לא פסק הדין צא
 והראה לי כחז א"ך כבודך כחז אליו שיטאל ח"י פי החכם השלם אצא מא"י
 י"ו וידיעהו דעתו צדן הזה . ואז אעתי לו שא"י אכתוב לו דעתי אצל
 שלא יעשה ועשה על פי כ"א על פי דברך או ע"פ דברי חכמי העיר האת
 י"א כי ידיעה צבר אכ"י מא"ש ולא צינה אדם לי להצן ולהורות וכן כחצתי
 צחלה דברי יהיו דברי אלה לפניך לענין סלכס וכר כאשר כן כחז הדין
 וצ"ר ש"ס אחרים פעמים רבות חה נראה להלכס אצל לא לעטס וע"ז לא ר"י
 לתה הקודרס צידו עד אשר הרה"ש
 למה"י (") אצא מרי י"ו ושיקוד יד עליו
 חס יראה הדין צע"י ככה וכן עשה ויהי
 צלוחי צקולות וצקרים עלינו נג"ה אין
 קול עברי גצרי . וצקול שופר עלינו הופעה
 קול עברה חלושה . וחף כי לרוב חכמתך כי
 גדול חמה צע"יך לא ר"ת להשפיל מלכך
 לדבר דברך עומד וייחסה הדברים למוקס
 קדוש ח"י לא אחשך פי מלהרר אחר
 מדוחיך אערה משפט לפניך ופי אומל
 ורתי' צצ"יור דברי צלוח"ל יקטיעלי"ם

לר שפר

פי נפשי ותי שפחה כי סתה הרשון
 שפחה לא רחם ולא ידע כע"ר שפח
 מרי י"ו עטנו כלל לט מרה ולא
 עקלה לא שפח"יות ולא שפח"ין כלל ד"פ"ס
 ורתי' ה"ס עד שפר קדפתי וסלפתי
 דפח כחורו על הדבר והסקים לרבי וחס
 כל זה לא רייתי ולא שפחה על לצי ליש
 כדברים הללו ואם שפחתי כבורס או לפני
 יחשך השתם אפי' לפי שפחתי לא היס לך
 לצ"ו שפחתי :

וכד אומ"ל לה לא עזיבה לה יושל
 ענא . ולא אומ"ל עלה אוריות דא"י וצא . ולהיות ידיעה כאונס כי יש
 לאל יך וקולמוסך לא יע"ך ולא יגע מהלחות אכ"ס הלל אלה קוסך ופס"ך
 אלה מרצות גאוק . ולא כן אכ"י עומד והלואי אוכל לכתוב עלה ח' או צ'
 לכן לא ראיית להעלות דברי אלו ה"רים והק"רים צקודרס צפ"י עלמו כי
 אולי רצה עליו על"ן ויהיה צעל צע"י עומד האונס אקצע לך וקוס לרבר דברי
 אל"ך . סצ"י ש"לי דברך . כי ל"ת ס"ס לראשך ועקס לברנחתיך . וצ"ס

שאלת

מוצי להדיעך דעתי צע"ך קלה אוחיז סמוללו שלא כראוי
 צספר חרי שכתב הצנן הרי יוכף הכתן הקופר לכבד ועולה
 רבי יוסף כנון ומ"ן פהוחה שכתבמו ואלפ"ין ופ"י"ן ולר"ין וס"י"ן שדבוקו
 הידי"ן שלכס לאוחיזו עלמן צוקוס אחר מלכד וקוס דבוקן . אעתי הכ"י
 הכ"י וחק כי לצי צקרי' הונו לי ועכ"י . מה לך ח"פה לעלות צבולות ונפלות
 עורך להרלות וקוס מאורים גדולים וחי הורלות . עם כל זה להפיק לר"ך
 לר"י צמלתי אחרי ראיית ידיעתי כי הפלה צי וחרל"י יהיו דברי אלה לפניך
 לענין משא ומתן של הלכה לצד . ולענין מעשה הנה עורך החכם השלם
 כהיר אצרה לרפתי י"א . וגם פה החכמים השלמים י"ו הלל הם יורד
 יאמרו לך לחסודך תלך צס ולא הועשה אשר העשה .

בענין

הנונין מילחמך דפ"ט"ו היא כי צדאי לא יועיל לרבר הדבק
 לצד דה"ל חק תוכה ולא יקרי כתיבה חק תוכה כראיח
 צפרק ט"י דגי"ן (דף כ"ח) . אונס נראה לענין דעתי פשוט דל"ן לר"ך
 לברוד כל האוח ולכתוב אחרת צמקומה אצל צבירה חלק מונה צלוחן שלא
 חשאר לת לורה אוח כלל ואחר כך גומר לורה כתיבה וקפיק וצודאי כי
 זחה כתיבה ממה וא"ן לחוש כלל וכבר כיהרצ"י צ"י צחצחה [צמיוחסו ר"י] שח"י
 על רגל הקיץ שדבק לגב ש"גריד הרגל ויכתוב אחר וא"ן לר"ך לברוד כל האוח .
 ואם כן הוה הדין צמים . וא"ן לחלק דהתם צ' גופין והכא גוף ח' דמה לנו
 צזה הקיץ צ"י רגל הוה קלה האוח וכשדבק הרגל בגומה האוח צפקול
 כשנגוד מה שנעשה צפקול ומחור וככתוב רגל אחר הרי הקיץ כהקנה .
 גם צמים שכתבמו כשנגוד כל הרגל שלה הכחה צחצחה הגומר צפקול
 וככתוב אחר הרי הוה כרגל הקיץ וא"ן שום חלוק צינים . ומה שמואל
 צחצחה הרה"ש ז"ל (כלל ג' דין ע"ו) ש"גריד כלה ויכתוב אחרת צמקומה
 חוה על פי שאלת השואל שפסק חס יגוד הדבק לצד חו חס ימוחק כלס
 ויכתוב אחרת צמקומה ולא סת לצו לחקון חלועי והוה גרידה קלה ולכתוב
 אחר כך כי ח"ינו דבר ז' שנאמר שני שא"כ צקי צפחות שלא יענה דעתו
 סתקון הזה או אפילו חס יעלה דעתו יחשוב כי אחר ש"ר"ך גרידה וכתיבה
 אחר כך שלא ידקדק הקופר צ"ן גרידה ח"י האוח או כלס ועל פי זה שאל
 ח' זה מאלו הש"י תיקוסים לר"ך וכפי דרכו השיצו הרה"ש כי סיקון גרידה
 שדבק לא יועיל כלל אצל לר"ך הסיקון האחר שהזכיר השואל עלמו וכחז
 העטם ומשום דהוה ל"ת חק תוכה . ואם כן צבל עקוס שלא יהיה הסיקון
 צחק חוטח כי חס כתיבה צמק האוח צודאי אין לר"ך יסר חס עלמו דברי
 הרה"ש ועם היות כי הפכל יחייב כי זחה היא כונה הרה"ש ד"ל צבר טעמא
 וא"ן לר"ך לרה"י עכ"ז הנה צדרי צעל העורים (עור י"ד ס"י רעה) כמולל
 חס מוצאר שהזכיר דברי הרה"ש לצד כתיבם שלא יועיל גרידה הדבוק לצד וכחז
 העטם עלמו שכתב הרה"ש ולא הזכיר ש"ר"ך לעמוד כלה ולכתוב אחרת
 צמקומה כראה שכתב דברי הרה"ש היא לומר שלא יועיל גרידה הסתימו ומשום
 דהו חק תוכה :

בענין

דבוק האל"ף והפ"ו האוחיז עם עלמן אומי שאם צאס
 לדון ולומר שא"ן זה פוקל צכפר חורה כ"י יש לנו על מה שכתבמו .
 חדל כי לא מלינו שזכר צמורא צפירי פקול מלד זה כמו שהכר צה"י צמים
 הדי"ן חתי"ן וגם לא עלינו צפירוש ש"ר"ך כך צ"י דבוק כמו שזכרנו צכ"ן וגם כי לורה
 צמים (שנת דף קיד) מ"י תליח כרעה דקי"ף האונה סקצלנו צכ"ן וגם כי לורה
 האוח לא נשתנה ומ"י זה וא"י דומה לאוח אחרת וכן כתב צפירוש היר
 עכסם לציח ומ"י צקריה ספר ח"ל ודוקא כשדבקה צלוח אחרת אצל חס
 דבוקי צעלמו כל שלא נפקדה לורה האוח כשרה וכן דוקא שדבוקה לגומי
 אצל חס צא חב אחר מו להצרה' ומחברס הוה"ל וכ"כ ש"יט דבוק על ידי
 עלמה אצל על ידי חב ח' שחצוק לא פסל עד כאן לשונו . גם מדברי הרב
 סגדול הרומס ז"ל צפ"ח מה"ל תפ"י"ן כן נראה ח"ל צפרק
 צ' עהלכותיו ולר"ך כתיבתן כ"ל שלא מדבק אוח צלוח שכל אוח שא"ן
 שבור עק"ף לה מ"י דהותיה פקול וד"ל אוח שא"ן ח"יטק יכול לקרחה פקול
 ע"כ . הרי שלא פסל הרב אלה צדבוק אוח לאוח או כשנפקד לורה האוח
 שא"ן ח"יטק יכול לקרחה אצל חס מדבקה האוח אל עלמה כל שלא כפסד
 לורה והחטק יכול לקרחה כשר גם צפ"י מהלכותיו (הכ"ל) זה מוצאר
 ח"ל עם . הוה"ל ולא הדביק אוח צלוח וכ"י ולא הפסיד לורה אוח אחר הרי
 זה ספר כשר ע"כ . הרי שלא פסל גם צכ"ן כ"א צדבוק אוח לאוח או כשנפקדה
 לורה האוח . מה חמור כי דבוק האוח אל עלמה הוא הפסד לורה . ח'
 אפסר לומר כן מונה שכתבו לעולה . גם מ"י הרב עלמו צפ"י כשונה
 סדרי"ס ה (פרק י"י צה"ל הכ"ל) הפוקלים כחז ח"ל . י"ד שנגעה אוח צלוח
 ס"י שנפקדה לורה אוח ח' עד שלא תקדח כל עיקר או הדעה לאוח
 אחרת וכ"י עד כאן . הרי מוצאר מדברי הרב כל מה שחמור וצודאי כי מנה
 לקח צעל קרחה ספר הלשון שכתבו לעולה צשמו צדבוק האוח אל עלמה חף
 כי צדבוק לורה כראה שחלק עם הרב . עוד ראיח שפ"ח להכשיר צמרון
 שפ"ר כי כבר טרע סצרה מ"י שפ"לו צדבוק האוח שפ"ר צבירה הדי
 כנון עשה ד"י שפ"ל עליה חס נעשה לאחר שנגמרה האוח ש"י צבירה הדי
 וא"ן זה חק תוכה . ואם כן צמרון שפ"ר כי לא כחצבר לט חס הוא חק
 חוטח כיון שלא נפקדה לורה האוח אפסר לקמוד על המחיר וצודאי כי כל
 אוחס הדבוקים נעשו אחר כתיבה האוח כהקנה כי כך מועיד צדבר הצנן
 סרי יוסף הכתן הקופר ועש"י י"ו וכתיבתו צמקוס אחר גם חס יעידון יצ"ן
 כי כן שדבר ועלד לשת ספ"ל נחפשו הדי . שח"ס הנה ח"ה ראיית מתיצות

שאלות ותשובות רבי דוד אבן תיב

האזה או צדקה והכלית האזה אם כדצוק רגל הכסף או רגל הקיף אזה
 לא שדצוק לרין גרידי כגו () ארלך
 הפארהך אם כן לא יערך כי אם לגרו
 הדצוק של הויים (3) ולא יזה לגרוד קלה
 ואם יקר זה הדצוק צדקה האזה כגון
 ארליט הפארהיז איכ לא יערך אפילו
 גרידה הדצוק כלל שזה דעה הרשציא
 זיל וכל דצרוי זזה הם והירושלמי
 ואיה דלעולם דצוק הויים אזה או לרצוק ארלך או לרצוק ארליט
 אלה שאנו חולקים עליו להלך למוחק קלה האזה תמה אני וי הכניסך זזה
 לוור שאנו חולקי עליו צדחל אם הדתוהו לאלך שזה ונתי גרידי הדצוק
 לצד ואנו ונליכים גרידה קלה האזה ואם תתוהו לאלכו פלגינ עליה צתתי
 ואנו חוקים ומוט כחוק וחרו ומוערב שזה ונתי אפי צלל גרידה כלל
 אלו לא די לט אפי גרידה אלה שאנו ונליכים לגרוד קלה האזה ואיה שדצוק
 של הויים הוא כדצוק של צדח ועל זה אנו ונליכים לגרוד קלה האזה ומה שאינו
 די שם לגרוד קלה הג של צדח זה צעזיל שדצוק הוא למעלה והויים הדצוק
 הוא למטה ולא דעיה הויים לא לאלכו ולא לאלך דהחם הדצוק הוא ונז
 אוחיו וכאן יש להחמיר צעזר שדצוק הוא והאזה למעלה שזה האזה אי
 נתי יקט עליו ועל דעה () רחוקי שחפסי
 דעה רבי ונחם שהצחם שחזי שדצוק
 סאזה לגופה כל שלא נפקדה לרעה האזה
 כשי אפי צלל גרידה הדצוק כלל משאיכ
 צדצוק אזה ללות וכיון שלעדי רי ונחם
 דצרו רחוק קורא אפי עליו ועל הכסומים
 על דעהו רבי ונחם ילי רחוק ונז ונחם

לוי אפר
 () דעה דעה קרובה מאוד והיא היא דעה
 הרעצים כמו שכתבתי וכמו שפצאר
 נשלמות צעהי ולולי כפס הרב אנו סייתי
 אופר שיהא דעה כל הפוסקים זיל וכן
 קורא אני פלי זה ינמנו וכו' :

לוי אפר
 () דעה דעה קרובה מאוד והיא היא דעה
 הרעצים כמו שכתבתי וכמו שפצאר
 נשלמות צעהי ולולי כפס הרב אנו סייתי
 אופר שיהא דעה כל הפוסקים זיל וכן
 קורא אני פלי זה ינמנו וכו' :

שצינ כפשי כמו שכתבתי צעהי שלרעהי כל הפוסקי חולקים עליו ומסכימים
 לרעהי ועוד שאם חשקה היחוק שלמעלה להחמיר צריש צעזיל שדצוקה צדחשה
 והויים צסופה אף גם זזה הדבר זר שאף אם יש להקל צמים ומוטע זה רחוי להחמיר
 זה צריש של צדח מלך שדצוק והאזה לעלמה וכל ומוקם לפי חלוקה ארדי
 לי עהא צפאר אוחיות שדצוקו לעלמן צדחשן כגון אלך שדצוקה היוד שלה
 שלמעלה צדחש הקכה של האלף והסופר גם כן עשה זה צחלחל כתיבתו
 האלף וכן הטי שנגע החג שלה צפרים והפיא שנגעה היוד שצפרי לגנה
 והעיין והלדי והעיין שדצוקו ראשית דקורא אפי עליהן יעמדו יחודו צלי פיוד
 כראוי להיות לרעהו ואם כן יערך לגרוד כל האזה קל וחמיו וריש של צדח
 שדצוקי לראש שרין לגרוד כל הריש אף על פי שאין זה אלה דצוק מואה
 ללות ועוד חדע שדעה הרשציא ומוקם לדעהי כי למה לא הזכי כלל דין
 דצוק האוחיות לעלמן וכיה דהיינו ומוקם דפשיע ליה שאין שם פסול כלל הא
 לא ויילחל היא דאפילו רבי ונחם מודה דצוק האזה לעלמה ונפקדה
 לרעהו שפוקל כל שכן שאפילו לדיך סיה לו להזכיר לפחות וימ
 פתוחה שכתבתי שגורח קלה דעה ליכא מאן דשלי אלה ומה
 ששחק דמוק על הוצין (ג) דאם דצוק אזה ללות כגון ריש של צדח שכתבתי
 צדחשה צצייח לרין לגרוד כלה כיש צדצוק האזה לעלמי ועל זה לא הזכיר
 דין הויים ולא דצוק כל שאר האוחיות לעלמן דכלן פוקלין כמות זה כן מוח
 זה כמות פסול הויים כן ויחה פסול האחרות ונקרה אחי לכל שאם היה
 הפרש צצייחם צין חר דק הנוגע לחב עז כדצרי רבי ונחם זיל הייל להרשציא
 להזכירו ולפרש דצרוי כמו שכתבתי זה (ד) צסקק ששלחתי הרי כמות שנים
 להחכם הכולל ומהיר הרב אליה וחרפי כריו ומה לשוני שם צהשיני על דצרוי
 וכחז דגם דרך הפוסקים לחסום דצריהם וכלל עיני צני למומר הא לא ויילחל
 היא דדוקיצי חכמי אורי הי ולא אפי בני אמוראי כדפיירשי צצייני פי קנא דאיתי
 החם והא אחר רב כחמן אומר היה ריש אפי ואלו צאשפי חתמו וכתבו לה כשר וכיה
 אכן ומדאורייתו ונחמי לה אורי הי ריש דבר תורה וצני ליה ופרשי זיל וכחז אכן
 ומדאורייתו ונחמי לה להא דרז כחמן איה אוחיה ריש דבר תורה וצני ליה למומר דהיל
 לרב כחמן ומדאורייתו לה לפרוש למוילתיה דלח חפוק חורבא ויניה לעלמי הכי אומר
 היה ריש דיה אפי ואלו צאשפה ותי עכיל רכהי כחי כחז צצויני צצייני
 היה זה לשון הכי דמי ומחאה אורי עז ציד כו ער ופי רבותי אעיש שלא אחר
 עחיד אפי לחוצנו דצין הרי ו מחאה שאם לא היה מחאה אפי לא יאמר כך הייל
 לרב ציד לפי זה הדבר שאפילו אחר פלוי גזן הוא שמשזיק צקרקע שלי בגזלות
 איה ומחאה עכיל איכ ונחמי דהפוסקי היל לפרוטי לחאי ויילחל דחי אמוראי
 איה להו לפרוטי לנחמיהו כיש הפוקי והמפרשים צמום עכיל שלי שם ואיכ
 צדחי ומחאה שלא פי הרשציא דצרוי לחלק צין וימ לשאר אוחיות כללו צדחל ומחאה
 ומחמיהו לפסול ואין לרמי ולפי דצרי הרשציא כמו שפירשתי דצרי הרשיש לוי שלא
 השיצ אלה כפי דצרי השואל צהאי דויים לגרוד אזה כלה וכחז אחר צמוקוה וכן
 חללה לפי שלא שאל השואל להרשציא כי אם דצוק אזה ללות אעייני שאין (ה) זה כרי
 וטדע אלליט דצרי השואל ולא תוכן דצרוי אללי וימו ו תשוב ודיחה צקק היא כדדחי
 ריב צקק צתפילי לוארו פלוי ככו צמוקומו מוח דעיו הייל לצד כל דהי יזהר דצרוי
 שמה ומחוי ילמד לשקר שדצוק האוחיות לעלמי יש לגרוד כשפסקה לורתן אלה דענה
 הי כדעה רבי ונחם או דצוק הויים אליצא רכיב שנסהיה והאחרות אפי כגנו לעלמן
 צחז קען אפי קורא לפי האזה נפקדה לורתן כיש שלפי האזי כלל כל האוחיות צדחש
 דצרוי שאמר אפי ריילין לגרוד כל (ו) האזה הדצוקה ולחזור ולכתבה ואיה כי
 צעד האוחיות הדצוקה צדחש צריש של צדח אחר ולא דצוק האוחיות לעלמן
 כשדצוקה צדחשה האזה חמו צריש של צדח וכן כשדצוקה צחלמעה וכו' ואחר כך הציח כל הגי חלוקים שלו ומדעה הידועלמי אלה ודחי זזה הרישח
 מדצרת דצוק האוחיות לעלמן צמה שלא דבר הידוע והראיה גם כן על זה שחכך אחי זזה הרישח הזכיר דין סוקק שנגעה הרגל שלה לגנה שגם זה הדין
 איט צירוש . איכ הצי דיני ומחאה שם חן ומי הידועלמי שהצי צוודחי על דצוק כל האוחיות לעלמן דצרי . ואם כן אפי שמה עיני חלה (ז) כגד דצדק
 חל

(3) כזר כחצתי למעלה זיארתי כי אפי לרעה הרשציא אין לרין צמים שכתבתי
 לגרוד כולה כי אם הרגל הנעשה צחלמעה וכך צכל אזה שהרשש שלה נעשה
 צהכשר צלי דצוק ואם כן הדבר היה צפייח שנגע החג שלה צפכים אין
 לרין גרידה כל האזה כי הרשש שלה הנעשה צחלמעה צלרע נוינ נעשה צהכשר
 צלי דצוק והחג שדצוק הוא הנעשה צחלמעה והפיא ריב ככה דיה והוא מוצאר
 גם העיין והעיין והיוד האלף שדצוקה צקנה אם היא שמואלית ככה היא
 נעשיה ואפילו אם חסיה היוד שלמעלה אפשר לוור שהיוד עלמה היא ראש
 האזה ואם כן כיון שהיא נעשיה צלי דצוק אפילו שדצוק אחר כך עם הקכה
 של האי צעה כתיבתו אין זה הדצוק מלרין לגרידה כל האזה אפילו לדעה
 הרשציא כל שכן שהחשונה האוחיות לי צכל זה היא שאפילו אם חסיה
 האזה שדצוק אלו האוחיות על עלמם או קלחם דענה לרצוק של צדח אינו
 צהכרה לעשות חתקון כדעה הרשציא כי גם צדח עלמו אין אנו מוהימם
 כדצרוי כי סוככו על שאר הפוסקים . וצויים שכתבתי שזהכח לריכה חתקון צגריי
 וכתיבי אחר כך כיון שנקדה לרעה השתלתי לצדח כי החתקון הנעשה זה
 שכתבתי הוא אליצא דכילי עלמא ואפילו לדעה הרשציא שהחמיר צדחל האונם
 צאלו האוחיות שדצוק צהן אל עלמן אינו פוקל לדעה היר ונחם ולדעה
 הרעצים כמו שאצאר צעהי . גם דעהו של הרשציא שזהו פוקל צהם עדין
 לא כחצרי לנו אם לא כלמוד אורו מוצוק רגל הקיף ולכתחלה הלכנו צהם
 החיקון אף אם לא יהיה החיקון צגרידה כל האזה אין לו כיון שגם צחיקון
 צדח אין אנו מוהימם כדעה הרשציא וכשעיינ צחיקון שלא יהא חקק תוכוח
 כי אם צתיבה אחר הגרידה אין לרין יותר . עוד אומר שהחמיר האזה
 שכתב הרשציא צחשונהו זזה היא כפי סומה שנהגו דצרוי לא ון הדין וכן
 הסחיל דצרוי כך אנו ריילין לגרוד וכו' וזילי שחפס צכאן עשה הידועלמי
 האונם צמוקם שזה פרק תבונה כחז הרב צהפך והקל יותר וכל שאר
 הפוסקים על מה שהיה דברסין צמומר חלל הגיה אזה אחר חייב והסקו צבמי
 השחח כחז אזה אחר פטור הגים אזה אחר חייב וחרלו הכא צמואי פסקין
 כגון שכתבו לגנו של חיה ועשו שני זייני וכו' הרב לשם וזיל עהא שמוניק
 דכהא גוחל לא ויקרי חק תוכוח שאינו אלה כומפרי צין שתי אוחיות דצוקי
 וכן כשכתבו לגנו של דליה ועשו ריש אינו אלה כדיו סמל עיג האזה
 ומוערבו עד כאן לשון . ואף עיפ שהקולל האזה שכתב הרב צכאן היא
 קולל גדולה ואין לסמוך עליה כי אין ומכאן רחיה ורצו חפשו עליו מופרשים
 זה עם כל זה כלמוד עכאן דעה הרב ציא וצדחו :

(4) בן אני אומר דמוק על הוצין אצל לא כדצריך אלה שדיני כדון הקיף
 כי היא להחמיר זה יותר כאשר כתבתי ולא ידעתי אף עולה צדעהך
 לדמות דצוק הריש של צדח שהיא צדחשה לרצוק הויים שהיא צקומי והרב ליות
 ככוכבייא דדוקא כשדצוקה צדחש שלא נעשה זה שום דבר צהכשר לרין גרידה
 כל האזה ולדעה הרב דצוק האזה לולתי הוא חמור כמו דצוקה אל עלמה אף
 אם נפקדה לרעהו כמו הויים פתוחה שכתבתי :

(7) שדחשבת על דצרי החכם הכולל והמיר אליה וחרפי לא הייתי לרין
 להודיענו כי ידענו זה דרכך ועודך אם הסכמה עם אזה
 גדול וימיך או הכפי עונך סיה יותר מוצ שחדיענו :

(8) רשון השואל הכי לפיך וצודאי כי לא שאל אלה דצדיקות צצין אזה
 ללות ועל הקיף וכן כרי מלשון החשונה כמו שאצאר : וצחלוק שחלק
 הרשציא צין דצוקה צדחשה לרצוקה צקופה לודנו דעה לרצוקה הויים או
 שאר אוחיות ואיה לא כי אלה סחם שאל השואל על כל הדצוקה איה צלשוק
 החשונה כמו שאצאר . גם כי צחשונה אחרת ארוכה שהשיצ הרשציא כראה
 מוצאר דעל סקף גייל כשאל וזיל שם שאלה סיה שסוי אוחיות שלו צלתי
 מוקפוח גייל וכו' :

(1) נסחת הקפר שיש לי היא אנו ריילים לגרוד כל הדצוק וכבר פירשתי
 למעלי כפי האזה ואין צכלל אלה מה שצפרט . ולדעהך לאו
 ספיה רישיה ולאו ריש' ספיה וכך היה לרין הלשון לויי אנו ריילין לגרוד כל האזה
 שדצוקה אל עלמה . וכן רגל הקיף וכו' וצדצוקה לצחנה דרך קלה אני
 כוחז לך כו גם מה שכתבתי שמה שכתב הרשציא רגל הקיף לגב
 שאינו והיודש הן זזה לא לרקת אענך כי הוא צכו על מה שכתבתי למעלה
 שדצוק ארלך הפארהך אין לרין כי אם להפריד הדצוק לדעה הרשציא והאזה
 היא שרין לשם לגרוד הרגל זולתי הדש כמו שכתבתי למני ומסס למד
 הרשציא דין רגל הקיף שדצוק לגב וכן קיים ואמר כי הג כדון כחצו . גם
 הכלל הראשון עד שפירשתי הוא עלמו מה שאמר צירוש מויים הרב לפכים
 אלה שכלל דצרוי חלה צכלל קלר ואף אם חסיה נכחה הלשון האזה שדצוקה
 ככחז דצדיק הסחיל הרב צזה להודיענו ויד חודש גדול והוא שיש דצוק
 שרין לגרוד כל האזה צעצורו גם הודיענו אנו שלא ון הדין הוא זה
 אלה ונכה כיו שזהכרה למעלה . וזה גם כן לא יקשה אפילו לזוח הרבסא
 איך אחר שרין לגרוד כל האזי הדצוקה ואחר כך עשה חלוקה אלה דעדיפי
 ליה לאשמועי צרישח חודש אצל צין הכי וצין הכי כל דצרוי צכאן חם מהיודש
 ולדעהך הייל להציא רחיה לשני דייים אלו הראשונים . מלצד שאר הדומקים
 שהזכרתי למעלה :

(2) כפי האזה לא כשמוע ולא מידי וכבר כתבתי גם

איכ לישחק מהך רישא ויחמיל כך דרך קלה אני כוחז לך שסם פי הענין
 כשדצוקה צדחשה האזה חמו צריש של צדח וכן כשדצוקה צחלמעה וכו' ואחר כך הציח כל הגי חלוקים שלו ומדעה הידועלמי אלה ודחי זזה הרישח
 מדצרת דצוק האוחיות לעלמן צמה שלא דבר הידוע והראיה גם כן על זה שחכך אחי זזה הרישח הזכיר דין סוקק שנגעה הרגל שלה לגנה שגם זה הדין
 איט צירוש . איכ הצי דיני ומחאה שם חן ומי הידועלמי שהצי צוודחי על דצוק כל האוחיות לעלמן דצרי . ואם כן אפי שמה עיני חלה (2) כגד דצדק
 חל

שאלות ותשובות רבי לוי אבן חביב

חלה ואין הפרש בין מים לשאר האומות. שניה דבצירור רגל הקוף כשהדקה לבנה חלוק מדין שאר האומות כשהדקה לבושה. שלישיה שלריך לגרוד כל האות ואין די בקלחה שכן כתב בצירור כך אטו רבלין לגרוד כל האות וכאן לא שאלו השואל כי אם צקה לא אם ימחק כלה או די בלחם גרידה או בגרידה לצדי כדי שחלחה צקס כדחייחך על דברי הראשם לומר שלא השיב אלף על דברי השואל כדכחצתי לעיל דלפיוסוך יהי זה מוחתי ששאלו שלא כהוגן והשיבו להם שלא כהוגן ויחך כי כבר הוכחתי לעיל ממה לרדין שלריך לגרוד כל האות אכתי (ח) יניח זה מילחתי דכיון שכחז מהקוה וכהו אחרת צוקוה לעומך וכי לא היה די זה הלשון לחשוב השואל אלף שהלריך להאריך (ט) ולכתוב ואין גרידה עושה אות אלף רלה להאריך לכלול בין גרידה קטנה דהיינו להפריד הדבוק לצד ואפי' כחוט השערה בין גרידה גדולה דהיינו גרידה קלה האות דלפי האמת אינו לומר הפך דצריך שהשואל צרור היה לו שגרידה קלחה אינו מעלה ואינו מוריד אלף או די בגרידה הדבוק לצד או לריך לגרוד כלה וכיולא זהו כחצתי לחכם אפי' שלם ארזי צביר לי ירי צפקס אי צריכה הדין צלהזה כז' אחים וז'ל סס ככלל הענין שכתו והלכי למעשי מלחתי רחי להרשע'א (חלק קס"ז) ששאלו לו מוקס שאין שם עשרה לצרך צרכת מחכים אם יצרכו אשר צרה והשיב כי כל הוא צרכות צאין כא' והורה אי להן ומנחן רחי מהשואל ומהעשיב עששואל כי לא נכחפק אם יעכבצו הכשואלן מפני זה אם לאו וגם המשיב לא השיב לו על כך כרי שצוקוס כזה ציופה בלא צרכה החירו עכ"ל והשכחתי על זה דיש לתווה על דצרי דכמו שהכריע החכם לקולל צשציל שלא העלו על דל שפחס השואל והמשיב ענין הכשואלם אם יעכבצו צשציל זה אם לאו ואמר כי פשי' להו דלא יעכבצו צשציל זה מלעשה הכשואלם למה לא הכריע לכך חומר וכו' דפשי' להו לשואל ולמעש' דכלה בלא צרכה חקורה לצעלה ככרה והא קפוקי ומפקח לית לשואל אם צרכת הכר צרה יכולה לצד חידה ואם כן יצרכו אותה לצדה ויעשו הכשואלם דהא לא היא כלה בלא צרכה דהא חמר להם הממונה צרכו צרכה אי והם צרכו אשר צרה אם כן הכשואלן יעשו צהיחר כי אולי די צצרכה אי כוי והארכתי מעט על זה ואין פכתי להעתיקו כעת - היכ כיעל להוונח (י) דהשואל הוה פשיע לית דגרידה קלה האות אין מעלה ואין מוריד ועל זה לא שאל עולי כי חמר או כלו לי או כלו לך לריך לגרוד הכל לשם הי' או כלו לכס צלתי מורח גרידה דבה רק לגרוד הדבוק לצד או כאמר שגס השואל רנו לגרידה קלחה מדכחז או אם ימחק כלה ויכתוב אחרת צוקוה דהלשון של צוקוה רנו לו אם ילעריך לכחז כל האות צוקוס הרשעוה או לא ילעריך לכחז צוקוה אלף צוקוס קלחה וממילא משמע שגם הגרידה חיה צקלחה לצד וכן השיב לו הראשם ממש וכחז ואין די בגרידה הדבוק כלל בין גרידה קטנה בין גרידה גדולה ולא כחזו דצריהם לשעורים וצבל אלף הדרכים נקיים שלשון כוששמו וזה כוליהו מפשטו דודאי לכל סהולך צדך ישנה ולא ילך אחרת עקלקלה משמעות הלשון ישרש צמכל וצמחכל ראשון שמוחקי וכתי' אחרת צוקוה מוחק כלה צעי לתימר ולא קלחה (יא) וכן גיכ כתי' אחרת צוקוה כותב כל אות אחרת כלם צעי לתימר. ועוד למה נאמר שחולק הראשם עם הרשע'א שהלריך עתיקת וכתיבת כל האות והראשם יחיר צמחיקת וכתיבת קלחה ומה שהבאת רחיה מדצרי צעל השורים שלא כתב צקס הראשם שלריך למחוק כלה וכחחז אחרת צוקוה היינו עעמח דומילח משמע דכיון שכתב דשטוס חק תוכות אין די לגרוד צדוק אם כן גרידה קלה האות אין מעלה ואין (יב) מוריד ועוד כי לפי האמת צצוק פיעס כוכוה שלריך למחוק כלה (יג) מדכחז כיון שאינו עושה שום מעשה צבוק האות שששורה כלל זה פקול גרידה קלה האות דלפילו יגרה ויכתוב קלחה לעולי אינו עושה מעשה כמה שכשאר מהאות דהיינו מה שלא מחק ולא גרד חלף עושה מעשה צמה שגרד ויחך דאין למרי גוף האות שכשאר שירי לומר שכשאר מהגרידה הדבוק דהדבוק לא היה מהאות אלף היה פוקל האות ולא היה מנין האות מה כמו שלא נאמר כשאר האדם מנין הצהוי. ועל זה פיעס קשי' על לא חמור אחר מהס כשחתי לא חמורו של אחר מהס כשחתי ודי למנין. אלף גוף האות שששורה רולה לומר שאפילו יעשה הגרידה מהדבוק גדולה צאופן שיגרד גם כן קלה מהאות מכל מוקס אינו עושה מעשה צבוק האות שכשאר שאל גרידה אלף עושי' מעש' צבוק האות שגרד היינו צוקוס הגרידה שחחר וכתיב מה שגרד. ואכי כבר עשיתי פסק להוכיח דהעצרת קולמוס אחר גרידה הדבוק אין מועילה והבאתי זה הלשון של חמור ולא חששתי ליישב ולפרש דצרי לומר שאין (יד) לעשות דצצרי להחיר בגרידה קלה האות הדבוקה לעלוה כי לא דומיתי ולא עלה וגם לצי הפר כוה ולא רחיתי צעלי הורחה ציינו שהוכרו אפילו צצנו היתר כות וגם אחה לא הגדה לי ואכתי לא שומעתי צלתי סיוס ומחל היא לי ומחלה היא לי אלף חששתי לניי בעטנה להחיר אחרי גרידה הדבוק בהעצרת קולמוס שזה היה עושי' מעש' צבל גוף האות שכשאר ללעמו והארכתי צפקס ההוא (טו) וזה לטובי שם על זה ולא נשאר אלף מה שכתב חמור בהלכות ס"ח צפי' רעיד מורה דעה וזה לשונו כתב איף הראשם ז"ל צחצובה מים פחוה שצדקה פהיחה וכסחמה אינו מועיל לגרד הדבק ולפחתי דכיון שאינו עושי' מעש' צבוק האות שכשאר אלף גורד הסחמה וצזה נעשית האות היה לו כחק תוכות עד כאן לשונו צזה ד' דלולי יעלה צדעחך לומר וליקדק מה שכתב צלשונו דכיון שאינו עושה מעשה צבוק האות שששורה אלף גורד הסחמה כוי. הוא דליו מועיל הו עושה מעשה צבוק האות שכשאר דהיינו שיעבור עליה קולמוס מהני וכן משמע גם כן מניש שם צפי' רעיו חס לשונו יש צו דצק מלוחיות השס יש לו לגרודו ואיל' אחיכ להעציר עליו קולמוס ולקדשו כי כבר נכתב בהלכותו צקדוסת השס אלף שהלוחיות לא היו בהלכתן וכשחן. הלוחיות הרי השס כהלכתו עכ"ל דאיכא למשמע מהבא כתי דצרי הראשם צהיח דומים פהיחה שכתמה. דלעיל דלמה לא הציח אותו הדין

(פ) גם צה אכי לריך לצפי' השוי הראשם ז"ל ערס חסיב על דצריך חלה חיל ששאלת מים פחוה וכסחמה חס עוז יותר שיגרוד כל סומים ויכתוב אחרת צוקוה. או יגרוד הסחמה ויעשה פחוה. ימחק כלה ויכתוב אחרת צוקוה. אלף גרידה הסחמה אינו עושה אותה דהיל חק תוכות ואמר צפקס צ' דיעין וכחז ולא חקק. לניונח דסקיקא לאו כתיבה היא ורענהי צצד סיולא צכחז צעני עבכל ומקקס יל' למירי ומשני הא דחק תוכו'ה דחק ירכו'י חקק חוך האוי ומולח לה וכשאר האות עומדת מעלמה לאו כתיבה היא פשי' לא עשה מעשה צבוק האות. אלף אלף האות ונעשית האות מעלמה. אלף סחיה דעבכל ומקקס שחקק גוף האות הוי כתיבה. וכן כשהוא גורד סחמה המים אינו עושה מעשה צבוק האות שכשאר אלף גורד הסחמה וצזה נעשית אות עכ"ל. ועמה חומר פשי' לי כי חכרי צחלחת העיון מדצרי הראשם הוא שלריך למחוק כל האות שכן כתי' ימחק כלה ויכתוב אחרת צוקוה אלף מיי שהכריחתי לומר שאפילו לעת הראשם אין לריך למחוק כלם ושדרי עייפ שאלת השואל או הלרדים האחרים שאמרתי צזה צכחזי הראשון הוא כל הלשון של הסחמה צחלחת וצקוק והעטס שהציח לצצרי ראשוני חמר אלף גרידה הסחמה אינו עושה אותה אות. וכן צקוק חמי' וכן כשהוא גורד סחמה המים וכו' אלף גורד סחמה וצזה נעשית אות צככל חלו הלשונוה כראה בכוכוה צכאן לוי שלא יועיל גרידה הסחמה לצד. גם אלף שששורה לצצרי אינו כדאי כי אם לזה רלוכי לצכר שאינו מפקח בגרידה הסחמה לצד משום דהיל כחק תוכות כי צזה נעשית האות. אלף כל זמן שיגרוד קלחה צאופן שהוה כלורת כי אין צכאן חק תוכות כלל. כי עיי כתיבה נעשית כל גופה. וכל זה מציאר מאל לומר על האמת. גם יש רחיה לצצרי מלשון הטורים שכתבתי צכחזי הראשון שלא העתיק צעל הטורים (סיון רע"ד) מכל לשון החצובה כי אם שאינו מועיל גרידה הסחמה לצד. וכחז עמושו של חראשם וצלשונו ממש כראה צזה לצד כותבו של הראשם גם בהלכות חמילין. גם בהלכות גע. העתיק דצרי הראשם ולא כתב צצנו אלף שלא יועיל לגרוד הדבק ולפוחה:

(ט) חיו שאכי חושד אוחך שאלה מעתיק לשון הכפר משוצב אלף לא ידעתי מליחה ספר העתקה הלשון הזה שהבאת כי צבל הספרים לא נמלאן כי אם ואין גרידה הסחמה כוי כמו שכתבתי למעלי. גם צחצובה המוקלרות חומר ואין גרידה הסחמה ואיכ כל פלפולך צזה הס צכויים על חוהו וכפי הלשון האמיתי כוי הפך כונתך' ואפיי לפי לשונך הדצרי צכור צעל גרידה הסחמה לצד חמר הראשם ולפי דצריך לא ימנע או כותב אחיכ או לא. אם אינו כותב אחיכ כפסע הלשון שלא הזכיר כי אם גרידה שפיעח שאין כאן לורת מים כלל ואלו כותב אחיכ אפי' שלא סחכר דצצרי הראשם איכ למי דיוקך כרא' שאפי' יגרוד כלה ויכתוב אחיכ לא יועיל דגרידה כרא' בין גרידה גדולה בין קטנה בין כלה ויותר משמע הלשון כלה. חס שקר איכ כרי צודאי דעל גרידה הסחמה לצד חמר הראשם ז"ל.

(י) פלפול של הצל סוה זה. וצודאי השואל לא לכך כיון:
(יא) דרך ישרה צחתי ולעולם לא פירשתי אכי לשון הראשם שאומר כלה שלריך מוחק קלחה אלף עם שכתבתי אכי הוא דצהל לא סליק וכתיב הראשם וכשאר כלם לא כיון לומר כלה דוקא ולא קלחה אלף שכוונתו לומר שלא יועיל גרידה הדבק לצד וכחז הטעם:

(יב) זה הלשון כחצתי למעלה פניו ופעמים ואיני יכול להשיג דעחך צזה דלפי האמת פשי' הוא שהרצה מעלה ומוריד שאם לא גרד כ"א הדבוק לצד האוי כשלמה צגרידה איכ היא היל חק תוכות ואם גרד קלה האות צאופן שלא נשאר שום עליה ואח"כ גורד לרחה צצרי אין זה חק תוכות כי לא עשה שום מעשה צבוק האות בגרידה כי אם הכל כתיבה וחוח מוצאר וכבר זכרתי למעלה פעמים שלם: (יג) כי אלו הפלפולים שטעית צכאן לא הייתי לריך להשיב עליהם צודאי. כי הם הרים צכוכים חלויים צחוט שטעית צכאן לפי דצריך למה לא הזכיר אותם לפי עיד דוחק איף אותם הפלפולים שאפי' לפי דצריך למה לא הזכיר אותם החומר צפי' לוי שאין די בגרידה קלה האות לצד ולריך לגרוד כלה והזכיר הדצרי צצנו וצפרט שקלר אותו מלשון הראשם ולא רלה לצכור דצרי צזה כ"ש סקיוס דצרי צזה שאמר חס לשונו אלף גורד הסחמה וצזה נעשית אות והוא לשון הראשם עלמו איף לצכול דצריך אלף צשוס פריס. ולדעחך שצחמור כיון שאינו עושה מעשה צבוק האות ריל שגרוד קלה האות ואיני גורד כלה לא היה לו להשלים אלף גורד הסחמה וצזה נעשית אות. כי צבל מוקס שאומר אלף רולה לומר אינו עושה כך אלף כך. כראה צודאי שלא דצד צעל הטורים אלף צמי שגרוד סחמה האות לצד: ודקדוק מלת שכשאר הוא דק ומקפס שאין צו ממש. ואפי' לדעחך שכשאר היה לו לומר. והציקו. ואיני מנאריך צזה יותר. ומה שהבאת אלף גררד דקדוק לשון רשי' לא חמורו של אחר ממה וכחחז צקודרדקס שהבאת איני חושד אותך שכוונת לשום דצד ולכן איני מנאריך להשיבך על זה עיד מחמורו של רי זרל צצצח (פי' אלו קשרים דף קי"ד) חס ראשוני צבי ונלאכי כוי יען כי ידעחך חלה מרצה דצרים מענין ושלא כענין כדי להאריך סקודרדס: (יד) ינחת אלף דצצריך לא הייתי משיבך דצצד הזה כלל אלף אחרי שייחסת הדצרים לכמהרי צכא מרי ילו. ועס כל זה צזה לצך לקרוח עעות הצבת הלשון שלא כפי עעותך שאיך מלין ועל פניך אוכיחך כי צך הוא העושה והעושה עלמחך וכבר נכתב:

(טו) לשונך שכתבת לשם הוא שלא מן הענין והדצרים פשוטים על לשונך צכאן חס מלעריים יחמה צל להוסיף עליו אלף שחלתי כונתך למנע עשה ספרי' הרצה יציעת צכר.

(טז) ספרים אכי חוהם צכאן כי דין עפה דוי הכתי צטורים חס צכית הקצן וגדול שם הוא דין מים פחוה שלא יועיל העצרת הדיו וכל פלפולך

לפס ריהעח דהעצרת קולמוס מהני. וכן יש לדקדק גם כן ממש שהציח חמור צשס הסומי' כמו שהציח (טז) דצרי לעיל עינה צצקוק חס לשונו כתב צכפר עלתה

אם כן קשיא כלעיליאלא דחיי כיון דמילתא דפשיעא היא דקלימא לחודא חץ זה שום מעשה כדחייחא צמחא על זה יש לנו לומר דליכא ואלו דפליגי סלריך לנענע כל הענפים וכך יורשו דברי הרין שכחז אצל לריך הוא לנענע קלת ום שיה צחלה מחובר לאחר שנקלץ כחומר שאין לריך נענע גדול צכל הענפי אלל בקלח נענע צכל הענפים רי . חה הפירוש על דבריו הוא אמת וליכ וכו' . וזק זה צדלוי מלשון שכחז אצל לריך הוא לנענע קלת ום שיה ובר לא כחז אצל לריך הוא לנענע קלת מומה שיה צחלה שצנה היה כשמו מדצרי דלהוה סליק אדעמין מעיקרא אלל אחר לריך לנענע קלת ום שיה וכו' ריב שלריך נענע וקלח נענע צכל ום שיה צחלה מחובר לא נענע גדול . ועל לשון ום שיה שכחז נענע וולא כחז מומה שיה קורא חיי רחוק ום שיה מומי דקליק אדעמין מעיקרא עמוק עמוק מי ימלאו . וחי צבכה גדולה שכשרה אעיש שאין מוכה כלה וגם צלוי פחות ומי טפחיה . וגם צבך שקול צחלוע צדי טפחים פחות מעט ומן הלך צכל שהוא פחות מדי אמות וקילות אחרות וחק על פי שקימה גם כן לליין שכבר היה שלמה וכשרה מוקדם ואחר כך נפקלה על ידי האילן וקלו עם כל זה לריך לנענע כל הענפים ואיני רי צבנענע קלחם צחות שלריך שיהיה שלמה כלה גוף אחר צלתי פיוד וליור כלל וצדיקוי גדולי ולשמה נמשכיכ צבכה וקולוי אחריו שצבכה דלא שייך לאקולוי צה לא כ"ש שלריך לנענע אגוד כלה אעיש שלא נפקלה אלל אחר שכחלהה ככהה שלא נפקלה אלל אחר שכחלהה כגון שקדמה היא לליין . וזו ראה הדונה לפסק היראש שפסל אם נפלה טפת דיו ברוח האות חף על פי שיה זה אחר שנגמרה ונשלמה האות והלריך לגרד האות וכל האות צעי לומר כי הכא שלריך לנענע כל הענפים כדעיל וקמיה גדולה היא לסקר מלח גדול שהכשיר על ידי גרידה הטפה אם נפלה אחר שנגמרה ונשלמה האות :

לוי אמר

ל"א אסונ גוריא לא מזה ולא מדבר אפר כי לא רזית להפסיד זמני צניון על כל דברי שכתבי בכוני ולא לדקדק אפריה יען כי הכל הוא שלא פן הענין :

ריבתי מלי איכא לומר דלפי זה לפום ריהתיא חיי לברר האות צמקום אחר ולהניח צלתי גרידה ומקום אחר ולחזור ולגרד וקום אחר ולהניח מקום אחר חף על פי שלפי האמת היה נענע לעשות זה צחות שיעשה ושיעיר צלמורם מקום הגרידה כשיעור מקום ההכחה כי החס דסתח תקרה הנכסים הם רי טפחים ועוד עמד שיגרד ויניח יגרד ויניח למה לא יגרד הכל ומיין לגרד קלת האות צמקום אחד חפוק וחפסוע לך וסכא דליין מועיל כי היכי דליין מועילין העקבות והנמילה צמקום אחד חף על פי שיעשה צמקום אחד צרוז התקרה . אצל לפי האמת לכאורה כך נראה דליין לריך לגרד כל האות אלל צמקויות ומקויות דומיא דטובל אחד ונכחים וכל זה איניט שיה לי צחות שאני מלריך לגרד כלה ואם כן קשיא לנצתי . כל דמי שלא מלא ירו ונליו צניט המדרש אחר זה ודמי האי דרצק דאמר הכי כדלא בגיירי איניט שמעמח דמי מעיינת ציה ספיר לא קליה וידי לעכוות דעמי דמשפק אז ביטול אי ונכחים דקני צתקרה שאין קליה מעויצה היינו עממח דלס לא שיהיה לו ומשצת פקול דלוריתא לעשות עליה מעויצה היהת התקרה כשרה ון החורה אעיש שכל נקר הוא רי טפחים שאינם פקולים לכך צהם אלל ידרצקן גורה מושם תקרה הלכך כיון שהתקרה הזאת לא נעשית צה המעויצה לא נפקלה דלוריתא אלל ושיה יחז צה לצד אם כן די אפילו צנוטל אחד מעכמים אצל צחות שנקלה נדלוריתא לא סני צלל גרידת כל האות והגע עלתך צתקרה שיהיה עליה מעויצה וכי יהיה רי להקיר מעויצה ואחר כך ליטול אחד ונכחים ודאי לא לפי הנראה לפי שנעשה צה פקול דלוריתא ואפילו אחיל דהיינ דלפילו ציהיה עליה מעויצה רי צנוטל אחד מעכמים מדקתני תקרה שאין עליה מעויצה משמע שאין עליה ערה מעויצה חף על פי שיהיה זה מקום מולל קחני ומחיתיה תקרה שרדיין לא נעשית צה מעויצה דיה מעויצה נגידל הוא צה . ומי לא קשיא ויירי דקוק סוף כשיסור העפר וכשארזו הלכרים שיהו מחמים אין צהם פקול דלוריתא ודמי למי ששם סך פקול עיג סך כשר ואחר כך סלקו דודאי הסוכה כשרה אלל שאין להחיר אם כבר נעשית צה המעויצה מהאי דכתיב העור אייה סימן תרכיז חיל ועפני זה יש מחזירין שלא לעשות סוכה לעטה צניט חסח הגב חף על פי שהקירו העפנים כיון שכשארזו עדיין העלים הדקים אשר הרעפי מונחים עליהם חף על פי שיש אוריר גדול צין העלים יוחר וכדי הפליס עד כאן לשונו ומכל ומקום לכל הפנים כשהקירו העפר ועל גבי התקרה חף על פי שהחיר צנוטל אחד צנחים מדומין ליה למי ששם סך פקול עיג סך כשר דצבך הפקול כשרה לפי שלא היה הפסלו צנוק סך פקול עיג סך פקולו עיג סך הפקול מעיג הפקול הכשר אין לריך הכשר אפי' נענינו או ליטול ונכחתי כי החס צתקרה מושם דהכך הכשר מצחצבה ומעשה כשר ותהיה גוף הפקול אצל התקרה שאין עליה מעויצה גוף התקרה צמחצבה פקול נעשית וכיש אם כבר היה צה מעויצה וזה החלוק הוא אחתי דלליכ תקשי למה ילערך לנענע כל הענפי הקלולים כמו שזכרתי למעלה לעיג ואין רי צנוטל ונכחתי אלל וסוס שהפקול הוא צנוק הענפים פקול דלוריתא וצמחצבה ולא צמחצבה איכ ניכ צניטם או אומות אחרות ליעמי וקצתיה כדצקן לגופן והוא פקול דלוריתא ויכ הפקול הוא צנוק והיא גיכ צמחצבה ולא צמחצבה גרידת מי הוא זה ואחיה שלא ילריך לגרד כל האות דומיא דנענע כל הענפים הקלולים ואינו מועיל להם הפקול הכשר להליס מלעילי צה ללא נענע וכל וליעיל ומקום אחר לא צל לה שום ריוח והללה ובסל עזר וכפל נעמי על אכיו שלריך לעלל ולנענע ולגרי כלה חו ("אי ריכה פנים ולפני ולפני דפשיע לי האי ריכא

לוי אמר

התקלה הנכונה נכאן היא וזו לא נכנסת לפני ולפני לפנים ולפנים לא תכנס וכן טוה טעמה .

צמחצבה בלומר שהפלין לענפי האילן ועירבה עם הפקול כשר לכל כהאי גוונא כיון שמחיהו של חילן מרובה מללוה ומעיל צרוזא ומחר שהכל מעורב עד כאן לשונו . הרי שפירש צניור שהכל מעורב חף על פי שלא הזכי קלילה וכתב הרין אחר זה . אצל חלו היה ללחו מרובה ומחמו לא ומעיל צרוזא כיון שאין הפקול הכשר מועיל צבוכה כלום . ואיח ואחתי צעי הכא רוצא וולא סני לה צבלגא ופלגא והתכן לקוונ צפרקין הוקרה סוכתו צפרודין או צצריכות המומה אם יש ריוח ציריחם כחומן כשהיה כחוי שמואל איתו הריח צבך כשר אלנוח כל היכא דליכא סך כשר כפקול צויה כשרה והיכ כיחא הכי וולא צצעי רוצא . ריב דהיינו עממח דכל דצר טעומד צעלמו ואינו מעורב חשבו יוחר . ולפיכך אעיש דלצמחי רחומי למשה דצבלגא סני ליה לן לומר הכי אלל שכשהמחילת המכשיר עומד צעלמו דחסיב . אצל כשור מעורב שנתמעט חשיצות הכשר המחיר לא חף על פי שנתמעט גם כן חשיצות הפקול איוצך כלום ומחר שהמחיר מוגרע ומה צעי הכא רוצא וכו' עד כאן לשונו . ומשמע מלשון הסור שהצחתי לעיל דין הקליה והנענע דמירי צכל ענין אפילו קדמה הפכה לליין וללחה מרובה ומחמח . והרין קודם לשון דלעיל צמקוך על ומחי' דהעשה סוכתו חת האילן כחז חיל' ואפילו הויא מקוככת כהלכתה שללחת מרובה ומחמח ועלמה צלל לרוח האילן אפיה פקולה ולישכא דמחתי הכי דייק דקהני העושה

סוכתו דמשמע סכה כשרה כראוי עיגל . גם אחר כך כתב ציה גי ריניט וצדין השכי כחז חיל' והשני כחצמקן וערנן דאי איכא רוצא סך כשר ואין האילן אללו מרובה ומחמח כשרה וכו' עיגל . הרי לך דמירי צללחת מרובם מחמחם מעלמח ומדקאמר דאי איכא רוצא סך כשר וזהוהי הדלה עליה חח הגפן כצנה חיל' ומקתני הדלה ואחיי סך מוכח רית וכו' וולא ריהי האילן דומחי' תרתי קחני הדלה עליה חח הגפן וכו' או סך על גזן כלי צין שיה סקך כדקתני הדלה עליה צין שקדם האילן וסך עליו פקולה ואפי' חתן צדליכא רוצא ואם היה סך כשר הרצה וסן וחצמן כדלוקיענא לעיל כשרה צליוה עהם שקדם אומנס צנענע כל ענפי הקליה נראה ודאי שרעה הרין כדעת העור מומה שכחז אחיז חיל' אצל לריך הוא לנענע קלת עה שיה צחלה מחובר לאחר שנקלץ הרי שלא הולריך לנענע הכל וימי אין זה סותר סנרתי דלפילו הרין יודה צצוק האומיות לעלמן סלריך לגרד הכל דדוקא צבוכה שהיר צנענע קלת הענפים לפי שזולת אוחם שאין מענעו פסוכה כשרי לפי שללחת מרובה ומחמח זולתן כי אין לריך לכקות כל הסוכה אלל רוצ' ואיכ שפי כחצו אות' הענפי כחצו דליחנה והיה אוריר גורו כשרה כיון שרובה מוכסה אצל צחות שלריך לכחצו כלה צבלגות הרין אחר לא טה וולא ילוה שלא ילערך לגרוד כלה חה פשוע לעיג . וכל ען למד דוממע דנענע כל הענפי צניי ועוד חדע לך שחי אפשר שיפורשו דברי הרין לומר שדי צנענע קלי הענפים וולא כלם אלל עכ"ם גם דעתו כך היא שלריך לנענע כל הענפי דהא קייל דצבוכה קטנה סך פקול פוסל צגי טפחים וצפתוח ומי טפחים לא היה כשר אלל מקום דקיל דכל פחות עני כלגוד דמי . ואפי' צכ' גדולה שיעור הפקול צחלוע שיעורו להכשיר הוא עד ארבע טפחים וולא עד צכלל וחף על פי כן דעת הרבצדי חל הוא שאין ישינים לחזיו ואם כן לדעתו שאין ישינים תחתיו אלל צפתוח עני או אליצא דכיע לפי הנראה כשהוא רי טפחים אין ישינים לחזיו ואם כן למה לא נכר דהענפים שאין מענעו שאם יש צמקום אי חשיעור החכר הפוקל ליטן לומר כדאית ליה ולומר כדאית ליה שלא יסן חתח אות' הענפים או למה לא הזכירו שאפילו אם הסכה היא גדולה אם יש צמקום אחד רי טפחים ען הענפים שלא נענע שהסכה פקולה וכל ען כשענפים ההם על הפקול הכשר וולא על האוריר צבוכה שכשלקרף אותם הענפים עם האוריר אולי נפעמים חסיה חמחה מרובה ווללחה ותהיה כלה פקולה . ואם כן חף לא תשעו על כל זה . ויהי חא מליה לתרולי דכיון דודאי אין צבוכה גדולה גי טפחים צמקום אחד אוריר דפוקל הוא אם כן אין הסכה מומחצבת מהכשרה אפי' אם יפלו הענפים על האוריר שהוא פחות מייג וגם מותר ליטן תחתיו אליצא דכולי עלמוח כיון שהוא פחות ומי . ומי קשה דלס יש צמקום אחד רי טפחים ונענעו הפקול הכשר שחתחיהם כיון שסן עליין דהא גדולה ומו סבלתי מרובה ונענעו חיל' זיל לעיל דכיון דהפקול עומד צמקום אחד חסי חף על פי שיה מעורב עם הכשר וצמחו כהיה יחצמן ועל זה לריך שיהיה האילן חמחו מרובה מללחו וכו' ואין רי צבלגא ופלגא כדלצמחייה רחומי למשה ויעיהו כיון שערצו אין חשק אם יש מומה רי טפחים צמקום אחד כי צדי טפחי סהם יש גם כן סך כשר עומה . אצל אוחם הענפים לא ערצו וולא נענעם

שאלות ותשובות רבי לוי אבן חביב

אלו ליכתב לא קדיש כולי גליון דידים כדתיכא היה כתוב על ידות הכלים וכו' שכתבא מזה שכתבא הוא צמקומו וחילוף דבינו לבקשאינו צמקומו עם כל זה החליף הוא לענין קדושת כל הידיעה על ידי השם או לא כי כשהוא צמקומו וקדש כל הידיעה וכשהוא שלא צמקומו יגוד ויגבא אזל לענין קדושת השם בעלמו לא הזכיר שם חלוק בין זה לזה ואם כן כמו כשהשם כתוב על ידות הכלים מותר לגוד ולגבא ואין צדד איסור ומעט כבוד השם כן הדבר צבוא כשהוא כתוב צמקומו 'הרי שמהלך המצי' שכתבתי אין שום איסור גם כן ' גם מהכר ה' שכתבתי והוא מלך זלזול צירעם שכתבא שחטו מועטים צדושתה וכו' אין שום איסור כלל ' וזה כי צדלי' יש צירעיה שמות אחרים מלמד אותה השם שקודר ואין קדושתה נוספה בשלשה שמות יחד ומצי' שמה ואם צבוא לחוש לזה ארצא אומי' כי כשהוא קידר את השם ואינו מסלק כל הידיעה הרי הידיעה נשארת צדושתה יחד שלמה והיא קדושתה כל הסיפה ' אומי' אם מסלק אותה מהסיפה הרי קדושתה אינה כי אם על פי שנשארה בה לגבוהה ' הרי שגם מהלך ה' שכתבתי אין ראוי לאסור צדקיה ששם הקדוש כל זה היס נראה לכאורה אומי' מלאכה שהראש זיל אסר צמקומו כלל ג' דין ' לשובל ששאל מומנו על הדבר הזה צדד דייס אחרים וענייני ק'ת וזיל השואל גם חודיעני אם יכול לחודר האזכרה שלימות עם הקלף ולעשות נקצים ציריעי וכו' והסיב הראש זיל ' וחיו לקדור את האזכרה וכן הידיעה מועט מסלק הידיעה ויכתוב אחרת צמקומו ' עיב : הרי שאסר הרב צפירוש ובלשון חיד שכתבא שצדק פנים אין ראוי לעשותו ' וראוי לו להצין מלאכה לך מהג' לדדים הג' למעלה אסר הראש זיל וצדלי' שלא אסר מהלך האחד שכתבתי והוא מלך שנשארו פקול (קצ) צמקומו אחר כך ' ואף כי השואל חשש אליו כנראה בשלשנו שכתב ולעשות נקצים ציריעות עם כל זה הראש זיל לא חשש אליו כנראה עלשוננו ' אומי' איזה מהג' לדדים האחרים הוא מה שחשש אליו הראש זיל לרין ציבור ולדעמי שמו' כבוד השם הקדוש אסר הראש זיל וזהו כצין לשוט זיל שכתב וחיו וכו' ומעט וכו' וקשה לי בלשונו זיל וכו' עד הרי שצדק עם שאסר הרב לפי הנרא' הוא מושם כבוד שם הקדוש וכיל לדעמו כי מיש צמקומו שכתבתי למעלה היה כתוב על ידות הכלים יגוד ויגבא דוקא כשהוא על ידות הכלים ששם הוא כתוב שלא צמקומו אזל כשהשם הוא צמקומו הרי יש לו קדושה יחד ואין להסירו ומקומו כלל לא צמקומו קצ ציריעה ולא גם כן צמקומו הקליפה הדקה מהגבול העליונה כי כיון שהראש אסר מועט כבוד השם הקדוש כאשר כתבתי לקדור האזכרה צמקומו קצ כל שכן שיאסר להסיר הקליפה הדקה מהגבול כי אז נראה יחד ציון וקדומו לומי' . כלל הדבר שפ' דעת הראש אין שום חילוק כשיש עושה צדק כי אם צמקומו הידיעה כאשר כתב צמקומו דצדו' וחיו לקדור וכו' וקוד דצדו' שכתב ומעט וכו' שכתבא שהוא על לך היותו עובד כבוד הקדוש ולענין דעמי נראה חילוק ככך :

אלו ליכתב לא קדיש כולי גליון דידים כדתיכא היה כתוב על ידות הכלים וכו' שכתבא מזה שכתבא הוא צמקומו וחילוף דבינו לבקשאינו צמקומו עם כל זה החליף הוא לענין קדושת כל הידיעה על ידי השם או לא כי כשהוא צמקומו וקדש כל הידיעה וכשהוא שלא צמקומו יגוד ויגבא אזל לענין קדושת השם בעלמו לא הזכיר שם חלוק בין זה לזה ואם כן כמו כשהשם כתוב על ידות הכלים מותר לגוד ולגבא ואין צדד איסור ומעט כבוד השם כן הדבר צבוא כשהוא כתוב צמקומו 'הרי שמהלך המצי' שכתבתי אין שום איסור גם כן ' גם מהכר ה' שכתבתי והוא מלך זלזול צירעם שכתבא שחטו מועטים צדושתה וכו' אין שום איסור כלל ' וזה כי צדלי' יש צירעיה שמות אחרים מלמד אותה השם שקודר ואין קדושתה נוספה בשלשה שמות יחד ומצי' שמה ואם צבוא לחוש לזה ארצא אומי' כי כשהוא קידר את השם ואינו מסלק כל הידיעה הרי הידיעה נשארת צדושתה יחד שלמה והיא קדושתה כל הסיפה ' אומי' אם מסלק אותה מהסיפה הרי קדושתה אינה כי אם על פי שנשארה בה לגבוהה ' הרי שגם מהלך ה' שכתבתי אין ראוי לאסור צדקיה ששם הקדוש כל זה היס נראה לכאורה אומי' מלאכה שהראש זיל אסר צמקומו כלל ג' דין ' לשובל ששאל מומנו על הדבר הזה צדד דייס אחרים וענייני ק'ת וזיל השואל גם חודיעני אם יכול לחודר האזכרה שלימות עם הקלף ולעשות נקצים ציריעי וכו' והסיב הראש זיל ' וחיו לקדור את האזכרה וכן הידיעה מועט מסלק הידיעה ויכתוב אחרת צמקומו ' עיב : הרי שאסר הרב צפירוש ובלשון חיד שכתבא שצדק פנים אין ראוי לעשותו ' וראוי לו להצין מלאכה לך מהג' לדדים הג' למעלה אסר הראש זיל וצדלי' שלא אסר מהלך האחד שכתבתי והוא מלך שנשארו פקול (קצ) צמקומו אחר כך ' ואף כי השואל חשש אליו כנראה בשלשנו שכתב ולעשות נקצים ציריעות עם כל זה הראש זיל לא חשש אליו כנראה עלשוננו ' אומי' איזה מהג' לדדים האחרים הוא מה שחשש אליו הראש זיל לרין ציבור ולדעמי שמו' כבוד השם הקדוש אסר הראש זיל וזהו כצין לשוט זיל שכתב וחיו וכו' ומעט וכו' וקשה לי בלשונו זיל וכו' עד הרי שצדק עם שאסר הרב לפי הנרא' הוא מושם כבוד שם הקדוש וכיל לדעמו כי מיש צמקומו שכתבתי למעלה היה כתוב על ידות הכלים יגוד ויגבא דוקא כשהוא על ידות הכלים ששם הוא כתוב שלא צמקומו אזל כשהשם הוא צמקומו הרי יש לו קדושה יחד ואין להסירו ומקומו כלל לא צמקומו קצ ציריעה ולא גם כן צמקומו הקליפה הדקה מהגבול העליונה כי כיון שהראש אסר מועט כבוד השם הקדוש כאשר כתבתי לקדור האזכרה צמקומו קצ כל שכן שיאסר להסיר הקליפה הדקה מהגבול כי אז נראה יחד ציון וקדומו לומי' . כלל הדבר שפ' דעת הראש אין שום חילוק כשיש עושה צדק כי אם צמקומו הידיעה כאשר כתב צמקומו דצדו' וחיו לקדור וכו' וקוד דצדו' שכתב ומעט וכו' שכתבא שהוא על לך היותו עובד כבוד הקדוש ולענין דעמי נראה חילוק ככך :

הסכתה שלשה חכמים רשומים פה פסק העומד :

ג' לשון

השואל זאת להודיע למעלה חורחה אף זל לפניו צדור אחר עני שמו אלעזר דצדו' ית' כיצ' וחומר אף צמקומו המגפה פטר אצו ומי למעלה ולרצק ולכל ישראל שצק והטעי היה חולה ומרוב כבוד חלו אומר שדד רציע גופו לאדונט שמואל עיה והעני שמואל כחש שלי' יכול להשיג פריקו ואין צו יכולת ללכת לירושלם עיר הקדש חובצ' שהוא עני מדולדל וחלה פניו לכחוב שדווחים אלו לשם לירושלים חובצ' . לכן האדון בצירכו על מעלת חורחה המלכה לגמור לכחוב לו דעת מעטך צוה וכמה יפרע זה העני שצב לים ויום אחזהו חלום רעים ונאומים ' וחומר שהוא לנסח עכצו מלפרוע ואין לאל ידו להכבד עליו עיב :

ראיתי

אריה שואלים זה לעונת זה איש צמקומו ידוצקו יגישו עלמותיהם הלל הם גבורי חיל ומקדרי מערכת מלאכותה של הורה הורה סחממים המכרים ואני צעני' מה שלמדתי הוא שכל אות שחברת כגון רגל הקויף שדדק לגבה וכן מיש פחותה שכתבתי וכל שכן שיי' שדדק רגלי זה נזה אין לרין לגמור כל האות אלא גורד קלחה צענין שלא תשאר לה' לרית אותה האות וחמי' ומתקן אותה ככתבתי וזה צדור צעני' כאלו שצמקומו מפי משה צמקומו ' כך נראה לי יהודה :

שניהם

מלאים סולת המדות והמעלה צמקומו שם עובד והחכמה בלולה החכמים השלמים ומעולים אלוף צמקומו ילו' . גורחה עלי אלוף להודיעכם דעמי הקלרה מה יהיה משפט האיש שדד צמקומו וכו' חוליו רציע גופו לאדונט שמואל הרומי עיה והוא עני מדולדל וחלום הקיפואו לר' העניות וחצלי הדלות אחיהו ועם היות ידעמי שלא ידעמי למלא רגל הורחם חפלי' . ולקיים גורח' מלך מלך צמקומו צמקומו שכתבתי ואלו שכתבתי צמקומו המעט והגמול ' גם צמקומו הרב הגדול משה הראש' עומד עשרה התורה ' כי צמקומו כאלו יד ספרי כל הרצבים זולתו קלרה ' וצמקומו כאלו מוצא דצדו' אחזהו צמקומו הקצרה ' עד שצמקומו אל ממת החשף צמקומו שלפניו הדרך ישרה וקלרה ' וחומר :

ראיתי

עול ימים חקן שקה חכמה וחורחה אומי' הלל היא התורה הראשון צדור רחמי' גם את הארי הבח אחריו מורה גם הוא יורה ומה לבי רק כשה פנמים לפני רבות רחמי' הלכה למעשה ועל זה מעיד אני והואם פני' . הענין אלעזר השמעוני :

אם

האיש הזה היה מקדיש רציע גופו צמקומו או שהיה אומר דמי רציע גופו עלי הדין היה פשוט לדעמי צלי ספק כלל והוא שישומו כמה שיהיה כל גופו כעצד הנמכר וככה היה חייב לפרוע והיות הדין ככה הוא מוצא צד הכומר צדוק וככה חייב לפרוע כתוצאה צמקומו פיק (דף טו) כי שם עיקר זה הדין ' גם צמקומו פיק קמא (דף טז) היס האומר דמי עלי שמי' אומר כעצד הנמכר צדוק ' וכמה הרמזים זיל שפרק ראשון (צמקומו וחרמי') וזה לשון הדמים אינם צמקומו ' כילד האומר דמי עלי או דמי זה עלי או דמי פלוגי עלי וכו' נותן מה שהוא שיהיה דיני או אף כללו הוא עצד המומ' צדוק עד כאן לשונו ' כן נראה גם כן שהדין הוא אף צמקומו כשאו' דמי גופי עלי דמי עלי או דמי גופי עלי וצמקומו הדין הוא ככוכר שישומו אותו וכו' :

כך

נראה לי זה הדין פשוט משה אל צמקומו :

וכשומר

דמי רציע גופי עלי ככה הוא הדין גם כן שחייב למת דמי כלו כיון שצמקומו גופו הכמות חלוי' וכן הוא מוצא צמקומו צמקומו פיק קמא (דף טז) דמי חלי' עלי נותן דמי כילו זה הכלל דבר שהכמות חלוי' צו נותן דמי כלו וכמה הרמזים זיל שפרק שכי מהלכותיו וזה לשון האומי' דמי ראשי או כצדי עלי וכו' נותן דמי כלו ' וכן

בענין

אם מותר לקדור האזכרה או לא כפי הנראה לכאורה משרשי הדברים הוא מותר ' וזה כי טעם האיסור ככאן אי אפשר להיות כי אם מואחר מני' לרדין או מלך פקול (כיל' לרין להיות נקצ) שכתבתי צמקומו ' או מלך כבוד הש' הק' כי נראה ציון וקדומו למחיקה לקדור מהירעה ' או מלך זלזול ציריעה שכתבתי מועטין צמקומו מסלקים פשי' הק' מונח ' אלו הם לדדי האיסור ואין יחד וכפי הנראה לכאורה אין צדק אחר וזה כד' לאסור ' שיהיה האיסור מהלך הראשון פשי' שאי אפשר כי צדלי' הסיפה כשר אחר כך ואין צו שום פיקול צין שיהיה החילוק וקדומו הש' הק' צמקומו נקצ ציריעה צין שיהיה צמקומו הקליפה הדקה העליונה מהגבול, שלא כשאר פיקול צמקומו כשהשם נקצ הוא מוצא שהדין הוא כותב כקיר צלי שיעור חלק פוקל צמקומו כי אפילו צלל נקצ את סיה שיעור כזה האק צלל כתב אינו פוקל לדעת כיצ' כיון שאין צו שיעור אשר כל שכן כשהוא מוצק ושלא כשאר פקול צמקומו צמקומו על ידי הפרת הקליפה העליונה מהגבול גם זה מוצא כי אף שאפשר לנסק ולומר שהשם כשאר פקול כיון שהיה העור שלם וחלוי יאמר האומר כי הדין צוה הוא כוונת צמקומו מוצקומו על הקף ומקלחו על הגבול ' עם כל זה הרי הדבר פשוט שמוחר לגמור המעשה צמקומו ולכתוב אומי' ואין צמקומו הקליפה צמקומו מהגבול כשקדומו את השם יחד ממה שצמקומו כשגורדים חיה מעות ואין הפרש צמקומו אלא שצמקומו מהדלים ומוליחים אותה בלם וצמקומו הסיפה מעות אחר אין חוששים צוה ואם כן מועט אחר יהיה להם וצמקומו הסיפה כשר כללו של דבר ודלי' אין איסור צמקומו השם מלך שישאר פקול צמקומו אחר כך ' גם מוצל המצי' שכתבתי והוא מלך כבוד השם הקדוש נראה שאין צו שום איסור וזה כי הדין פשוט צמקומו (דף טז) וצמקומו (דף טז) פיק צמקומו צמקומו שם שהוא כתוב על ידות הכלים יגוד ויגבא וכמה הרמזים זיל לפסק וכל שפוקקים הרי כשקולן הש' שלם שהוא מותר ' ואף שכתב צמקומו וכתבו צמקומו קבר מטי' גדול (צמקומו טו' ג') וזה לשון שם שלא צמקומו פירוש צמקומו שאין